

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Realis virtualis distinctio inter Attributa necessaria inter sese & essentiam minimè admittenda.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

Secundò: quia non est eue predicata communia distincti-
gui sine ea oppositione, formaliter ex natura rei valeant,
non autem realiter. Denique distinctionis formalis ex
natura rei independenter ab intellectu, & distinctionis
absolutæ, & strictæ realis diuersitatem vocum solummodo
esse ostendimus fusè citatis locis, maxime controuers.
2. dialect. Denique quæ pro hac sua sententia Scotistæ
opponunt leuissima sunt, neque in diuinis maiorem diffi-
cultatem, quam in creatis habent, præter argumentum
contradictorium, & vnius tertij, quod æque eos in sua
distinctione ex natura rei premit, vt vidimus: quare nihil
hic pro eis opponam, tunc quia soluta facillima, tum quia
ea omnia in Logica discimus.

Q V Æ S T I O V.

*An Attributa diuina virtuali reali di-
stinctione, & inter sese, & ab Essentia
distinguantur?*

Item etiam agimus de Attributis strictæ acceptione
dictis, idest, prædicatis necessariis Dei Essentiam
metaphysicè consequentibus. De contingentibus
enim, an ab Essentia, & communibus realiter virtualiter,
& distinguantur, & producantur, ad controuersiam de
Voluntate Dei spectat, disputare.

C E R T A M E N I.

*Affirmantis sententiæ Doctores, & ex-
plicatio & distinctionis huius virtuali-
tis realis antiquitas.*

Patrum inuentorem innumeramque sequentium
doctam turbam penè recensimus controuers. 2.
dialect. d. 1. q. 2. & controuers. de Trinit. d. 8. q. 2. cer-
tam. 2. n. 1. pro qua addo Atriagum ibi citatum, longius
tamen post illa nostra scripta eiusmodi distinctionem ad-
struentem 1. p. d. 42. sect. 5. Albiz tractatibus de Scien-
tia, Voluntate, & Trinitate. Falsolum 1. p. q. 4. art. 2.
n. 99. Quedo controuers. 4. met. pun. 4. & Murcianus Re-
centiores. Quid autem distinctionis virtualis (de qua
hic) nomine veniat intelligendum, atque ab his Doctori-
bus intelligatur eo cert. 2. aperimus, vbi illam esse vir-
tutem, seu capacitatem rei eiusdem formaliter realiter
ad suscipienda prædicata contradictoria, quod nunc ab
eadem realiter entitate prorsus eadem suscipi, aut recipi
verè minime possunt: siue (vt eorum, qui eam tunc vo-
cabus ipsis vtant) distinctum virtualiter realiter est, quod
eum idem omnino reipsa sit in ordine ab subeunda reali-
ter contradictoria perinde se habet, ac si distinctum
foret.

2. Distinctionem hanc inter Personalitatem, & Commu-
nitatem citati omnes defendunt, atque inter prædicata neces-
saria, & libera, ad quæ in necessariis huius virtualis di-
stinctionis beneficio, potentiam etiam virtutem plerique
ex eis farentur, vt controuers. de Voluntate videbi-
mus, vbi huius virtualis potentie Patronos numerabimus,
ac per otium impugnabimus. Ceterum ex eis plerique
etiam in communibus, ac necessariis Dei prædicatis eius-
modi distinctionem realem virtutem non negant solum,
sed prorsus abhorrent, vt chimericam, ac sine fundamen-
to vilo in eis inductam: imò, non sine mysteriorum fi-
dei nostræ iactura, irreuerenter, cuius sententiæ præcipui
defensores sunt Murcianus Recentiores, & quidem eiusmo-
di distinctionem inter necessaria Dei prædicata sine vlla
rationis vmbra, ac fundamenti momento, ac tandem cum
magna mysteriorum fidei nostræ irreuerentia adhiberi, ex
dicendis, cert. 2. aperte constabit.

3. Ex eis autem, qui vel inter communia & perso-
nalitatem, prædicataque libera, & necessaria Dei, vel etiam
inter omnia diuina, etiam necessaria prædicata realem
hanc iuxta memoratas sententias virtutem distinctionem
recognoscunt, ita hanc virtualitatem, seu æquivalentiam
distinctorum, prædicatis diuinis tribuunt, vt eis realiter
distinctis in ordine ad totum, seu ad omnia munera, quæ
eis ita realiter distinctis competunt, attribuant; in quo
& ab intelligentia, & definitione realis virtualis distin-
ctionis, quam defendunt, & à ratione aperta deficiunt, &
in plura incidunt absurda: quod ipsum de quavis æqui-
valentia, aut virtualitate rei huius, respectu alterius di-
ctum puta. Etenim cum virtualitatis Essentia, ac definitio
sit æquivalentia rei vnius, & eiusdem pluribus, & diuersis
realiter in ordine ab subeunda prædicata contradictoria:
atque possint distincta virtualiter, ita habere se in ordi-
ne ad aliqua, quin in ordine ad alia distinctorum munera,
ac si distincta essent, se gerant; non statim distincta vir-
tualiter sunt quoad alia munera distinctorum realiter, ac
si distincta realiter forent, se gerere debent. Rationi
etiam deficiunt: quia, quæ omnia omnino munera distin-
ctorum subeant non virtualiter, & æquivalenter, sed reali-
ter etiam formaliter distincta erunt. Æquivalentia enim
alicui in omnibus, & per omnia, non æquivalentes solum,
sed realis formalis identitas cum illo est: vt patet in vi-
no æquivalenter, & virtualiter calido, si enim in omnibus,
& per omnia, ac non solum in causando calore, huic
æquivaleret, calidum certè realiter formaliter, ac non
solum virtualiter esset. Absurda, quia innumera, & facile
deducibilia omittit.

4. Hinc etiam præcautus est virtualem realem distin-
ctionem, vbius sit, admittentibus error alius, qui eis fa-
cile, & virtualis sue distinctionis definitione, possit ob-
reperere: Ex quo etiam nonnullis obiectionibus possent
irritari. Nimirum ad virtualem distinctionem realem,
licet in subeundis contradictoriis æquivalentia realiter
distinctis requiratur, non tamen esse opus, vt omnia con-
tradictoria, quæ distincta alia realiter formaliter subire
possunt, imò, nec, quæ pro libito quisque voluerit ex iis,
quæ ipsi occurrant, debeant realiter virtualiter distincta
subire. Etenim cum vnum solum contradictorium, verè
tale, nequeat idem realiter, atque vnum reipsa subiectum
subire, quod realiter vnum est, si vnum solum, alius verè
contradictorium respectu alterius subeat, licet plura alia
contradictoria non subeat, imò subire nequeat (vt potest
contingere) vt distingatur realiter virtualiter, satis ha-
bebit.

C E R T A M E N II.

*Realis virtualis distinctio inter Attribu-
ta Necessaria inter sese, & Essentiam
minime admittenda.*

Vniuersum verò, realem hanc virtualem distin-
ctionem in diuinis, adhuc inter communia, &
personalitatem, atque inter prædicata necessaria & contin-
gentia, seu libera diuina constanter negant Valq. 1. p. d.
117. & d. 121. Granados controuers. 1. tract. 3. d. 5. sect. 3.
Alarcon tract. 1. d. 4. cap. 2. tract. 3. d. 4. cap. 7. tract. 5.
d. 2. cap. 7. Luis Torres p. 1. select. cent. 4. dub. 35. (qui
duo contra eiusmodi distinctionem plus odij, stomachi,
dictiorum, & inanum censurarum, quam rationum af-
ferunt) & alij apud ipsos, quibus ego consensui, eandem
realem virtualem distinctionem, tam à creatis controuer-
2. Dialect. d. 1. q. 3. quam à diuinis etiam inter communia,
& personalitatem d. 8. de Trinit. q. 2. cert. 2. Et inter commu-
nitatem necessariam, & libera hoc tomo controuer. 3. d. om-
nino relegans. Quare in præsentium potiori eam iure
inter prædicata diuina communia, & necessaria (eiusmo-
di Essentia, atque Attributa Dei sunt) prorsus reicio, in
qua conclusione non solum cum proximè recitatis abso-
lutè, atque vniuersim eam in diuinis negantibus conue-
nio, sed etiam cum plerisque eorum, qui ea inter perso-
nalitatem & communia, atque inter necessaria, & libera ad-
milla,

missa, tamen inter prædicata communia necessaria à di-

visis reiciunt, ut memorauimus certam. 1. n. 2.

2. Sed enim, quia aliquibus à nobis efformatis argu-
mentis, citato loco de Trinitate vidimus satis acutè à Mur-
cianis Recentioribus tentatum solutionem, aliisque, quæ
tunc purè de nomine questionis, omisimus, pro eis in-
ferendum hoc loco nobis erit, cum ex negatione eius dis-
tinctionis virtualis, etiam in Trinitatis mysterio, valide,
ut diximus, à communibus, & necessariis prædicatis rei-
ciatur. Eam igitur reiciebamus ibi: quia eiusdem ra-
tionis inferenda est distinctio, vel identitas extremorum
inter se, & cum tertio, quo inter se distinguuntur, &
cum tertio identificantur, ex illo principio: *Quæ sunt
eadem uni tertio*, ut q. 4. cert. 2. n. 2. docebam contra
Scotistas. Quare, cum distinctio Personalitatum inter se,
& identitas cum Essentia realis formalis sit, eorum ab Es-
sentia realis formalis distinctio, vel inter se identitas in-
feretur; quin virtuali solum eorum ab Essentia distin-
ctione satisfiat. Secundæ difficultati de contradictoriis,
quæ de Personalibus, & Essentia realiter verificari di-
cuntur, ea virtualis distinctio non satisfiat: quia tunc
solum absolute est vera contradictio, cum eo sensu, quo
vtrumque contradictorium verificatur, est idem ipsum
subiectum de quo verificatur vtrumque. At in sensu ab-
solute reali actuali, in quo verificatur, *Pateritas commu-
nicatur*. Et Essentia non communicatur, contradictoria-
que similia, Essentia & Pateritas est idem ipsum subie-
ctum de quo verificatur: ergo manet adhuc vera con-
tradictio, posita etiam distinctio virtuali ad eam vitan-
dam inuecta.

3. Difficultati ex principio illo, *Quæ sunt eadem uni
tertio*, petita nihil respondent Præfati Recentiores, sed
huc solum de contradictoriis. Aium enim: tunc sub-
iecta contradictorium eo sensu, & modo, quo hæc
illis conueniunt, distinguere debere, cum vi distinctionis
subiectorum vitanda est contradictio, ut Scotista vi suæ
distinctionis formalis ex natura rei vitare contendunt;
secus autem, cum sine illa vera distinctione subiectorum,
de quibus verificatur realiter, imò cum summa eorum
reali identitate, reique in qua metaphysicè sunt vitate,
ita in ordine ad subeunda realiter contradictoria ob en-
titatis sue eminentiam, se gerunt, ac si realiter distin-
guerentur. Bene: ergo distinctio hæc virtualis ex parte
subiecti posita, nihil emolliendæ difficultati contradicto-
riorum, ex hoc mysterio pullulantium, inferuit, neque
eius vi euacuatur contradictio; sed potius ex summa
Dei identitate, & vnitatis, quæ quia summa, atque emi-
nentissima est, ea, quæ in non adeo summe eisdem, & vni
reperitur, amice componit, facitque contradictoria in
Deo non esse, neque ad contradictionem veram perueni-
re (cum nihil in eo negatiuum sit, quale alterum veræ
contradictionis extremum esse oportet) fundamenta ve-
rò, ut nostro intelligendi modo contradictoria enuncie-
mus, quæ quidem in aliis minus Deo vni, & eisdem ve-
ram contradictionem efficerent: quare ex summa potius
identitate, & vnitatis Dei, de quo contradictoria verè
prædicamus, quam ex illa eorum, quæ in ipso metaphy-
sicè sunt, distinctione reali, siue actuali, siue virtuali con-
tradictorium, & aliorum, quæ ex hoc mysterio sub-
oriuntur, ut citato loco de Trinitate docebamus, ea pro-
ueniunt.

4. Arguo rursus. Non est maior oppositio, & repu-
gnantia identitatis realis formalis, Principij producentis
cum procedente, quam sit eius identitatis contradicto-
riorum in subiecto eodem: Cum ex hac, illa tandem de-
monstratur: At per vos contradictorium oppositio, &
repugnantia saluatur satis distinctione reali virtuali: ergo
eadem etiam saluabitur satis repugnantia identitatis Prin-
cipij cum Principiato. Quare ex diuinis processionibus
Filij à Patre, atque Spiritus Sancti ab utroque, diuinam
personarum realis actualis distinctio perperam à Pa-
tribus, & Conciliis inferitur, cum virtualis hæc distin-
ctio ad eundem processionis sufficiat. Insuper ex eo-
dem principio inferitur, in diuinis plura principia, & prin-
cipiata virtualia dari debere v.g. Intellectionem diuinam
esse principium reale virtuale Volitionis diuinæ adhuc
necessariæ, ne dum libere, quod ipsum de Essentia respec-
tu reliquorum Attributorum dictum puta. Neque enim
maior est repugnantia in eo, quod vnum, idemque ipsum

realiter, tamen virtualiter in ordine ad suscipienda con-
tradictoria, independentè ab intellectu distinguatur, ac
se, ut realiter actualiter distinctum gerat, atque con-
tradictionem conciliet, quam in eo, quod se gerat, ac
si secum identificata producat, & id quidem independen-
ter ab intellectu: & vrgetur, quia si in diuinis omnia
vnum sunt, ubi non obuiat relationis producentis, &
producti oppositio (ut Theologicum dogma fert) bene
quidem ex distinctione quauis non ficta in diuinis inferitur,
in eodem genere principij, & principiati oppositio: alio-
qui erit in aliquo genere distinctio sine oppositione in il-
lo, contra dogma præfatum. Scio ab aliquibus conse-
quentiam è virtuali distinctione ad virtuale principium
admitti. Sed malè: tum ob præcontinentiam realem
necessariam in principio, respectu principij, & eminenti-
alem longè maioris perfectionis, quam sit in principia-
to, si æquiuocum principium sit, quæ in diuinis repugnat:
tum quia mysterium virtualis productionis, si de non co-
gente, ut non cogit, admittere, non temerarium tantum,
sed & solidum est.

5. Ad primum, ac præcipuum argumentum respon-
dent Murciani Recentiores. Veram esse maiorem de con-
tradictoriis realibus formalibus: nempe non esse maio-
rem repugnantiam productionis eiusdem à seipso, quam
subeundi contradictoria, quod vnum, idemque reipso
est; secus autem de contradictoriis solum fundamenta-
liter realibus, ac nostro tantum intelligendi modo con-
tradictoriis formaliter: cuiusmodi omnia è mysterio Tri-
nitatis suborta contradictoria sunt. Verè quidem, & be-
nè respondent, sed solutione, quæ suam virtualem dis-
tinctionem prorsus euerat. Ex ea enim constat entita-
tem vniuersam, eandemque prorsus Patris non se habere
in ordine ad suscipienda prædicata contradictoria, ac si
esset duplex. Siquidem necessitas duplicis realis subiecti
solum est ad contradictoria realia formalia subeunda, non
autem ad realia fundamentalia, seu realiter fundamen-
taliter solummodo talia: at per hos Recentiores contradic-
toria è mysterio Trinitatis oriunda, solum sunt realiter
fundamentaliter, non autem realiter formaliter talia:
ergo in ordine ad illa subeunda non se gerit Patris en-
titas, ac si esset duplex: sed potiori iure ex summa, atque
eminentissima eius identitate, vnitatis, simplicitateque,
dicitur, ita ea contradictorium fundamenta realia adu-
nare, atque secum identificare diceretur, ut inde con-
tradictoria formalia, non quidem realiter, sed nostro
intelligendi modo talia, cum fundamento in re, atque
entitate sua reali, verissime subire queat. Atque hæc
sanè solutio, & ad vtramque mysterij difficultatem emol-
liendam valde est accommodata, & omnem occasionem
virtualis distinctionis ad prædicata communia diuina: imò
ad creata, cum mysterium Fidei irreuerentia, & Phi-
losophia iactura, extendendæ præcidit, ut dicebamus
de mysterio Trinitatis agentes, & controuers. 2. Dialect.
d. 1. qu. 3.

6. Ad Nugatorium circulum (in quem virtualis distin-
ctionis explicatores agebamus citato loco de Trinitate,
dum aium ideo distingui virtualiter entitatem Patris, quia
suffert prædicata contradictoria, & ideo ea sufferre, quia
distinguitur virtualiter Essentia à Pateritate) respondent
circulum non committi, sed distinctionem ex sufferentia
contradictorium à posteriori probat, & hanc ex
distinctione virtuali à priori: quæ tamen à priori ex emi-
nentia entitatis & identitatis diuinæ monstratur: Sed cer-
tè cum non aliunde probatur distinctio, quam ex suffer-
rentia, nec sufferentia illa, nisi ex distinctione, circulus
probationis non vitatur: Cui cum non aliunde proba-
tur causa, nisi per effectum, qui solum ex causa, ac
non aliunde, quam ex effectu nota est. Illa verò proba-
tio à priori distinctionis virtualis ex eminentissima Dei
entitate, mirabilis mihi est. Cum inde eius summa realis
simplicitas, Vnitas, atque Identitas demonstretur, quæ
cuiusvis realis distinctionis, vel voces exhorret: & quæ,
ut sæpè diximus, quatenus diuinam entitatem vniuersam,
summamque eandem constituit, adunari in ipsa contra-
dictoria realia fundamentalia facit, ut sæpè, ac nuper
dicebamus.

7. Denique arguo: eo modo, quod est non discreto-
rum distinctio, compositioque esse debet, ut patet: ergo
cum paternitas & Essentia discreta absolute non sint, si
realiter

ORTEGA
In a parti
D Via

realiter virtualiter distinguantur, realiter virtualiter Patrem component: quod summa Dei Simplicitati reali aduerfatur. Distingunt antecedens. Cum distinctio non discriminatorum est in ordine ad se, & ad essendum, concedunt eo modo debere esse eorum compositionem; secus cum non est in ordine ad se & ad essendum, sed ad aliud minus, ut in nostro casu, ad subeunda prædicata contradictoria. Sed contra Primò. Eminencia diuini esse, & identitas summa entitatis Patris, in qua distinctio virtualis realis ab his ponitur, est in ordine ad esse, ut patet. Secundò: vel subiectum realiter virtualiter duplex est in entitate Patris, vel secus? si primum: ergo in se est virtualiter realiter duplex, & nihil repugnantie contradictoriorum imminuit, cum omnimodo realiter subiectum in se idem, vnumque sit. Tertiò distinctio virtuali admissa, euidens est Essentiam distingui virtualiter à Paternitate, ac non ita à seipsa distingui: ergo in ordine ad se, & id quod sunt realiter virtualiter Essentia, & Paternitas distinguuntur. Vnde cum iuxta hos Recentiores, distinctio virtualis in ordine ad vnum contradictorium, nec sit in ordine ad alia, neque ad ea debeat extendi, ut mox dicemus: atque hæc contradictoria proximè dicta diuersa ab eis omnibus sint, in ordine ad quæ inducta, & admissa distinctio virtualis à suis Patris fuit, distinctio alia virtuali opus erit, atque ad orta ex hac contradictoria familia, erit opus alia, & sic in infinitum & virtuales distinctiones augentur, atque dum aliqua contradictoria è mysteriis Fidei suborta, ea distinctione ciurantur, infinita alia succrescent. Nec valet quod aiunt, distinctionem virtualem valere etiam pro contradictoriis, quæ ex ipsa nascuntur: quandoquidem in ordine ad illa inducta non est, si vera est eorum doctrina, quam nuper nunc recitabamus, & laudabamus.

8 Scio nostrum Quiros de Deo tract. 2. longissimam de distinctione virtuali disputationem doctam instituisse: in cæque, satis acutè, distinctionem virtualem impugnasse, quæ verò contra illam, veramque eius intelligentiam maius aliquid habent momenti, ad aliqua ex his, quæ nos hic, & citatis locis dedimus reuocanda sunt: reliqua prauam distinctionis virtualis intelligentiam oppugnant. Quod verò à sect. 14. contendit cum Okamo in 1. & 24. qu. 1. litt. D. Gabr. ibi art. 1. Fasolo 1. part. tit. 3. qu. 28. art. 2. an. 52. ad saluanda contradictoria è mysterio Trinitatis, & Incarnationis, vnde distinctionem realem, & mediatam in Tertio, vnde sufficientem, ac necessariam esse, nobis non placet. Icit autem eius impugnatio huius loci non sit, breuiter impugnanda capita aliqua perstringam. Primo enim supponit tota hæc doctrina de eadem omnino in se entitate Patris, v.g. verificari contradictoria realia formalia nec solum fundamentaliter talia; quod tamen fallum esse diximus. Secundò, hoc supposito admissio, distinctio mediata, & in tertio ad saluanda eiusmodi contradictoria non sufficit. Etenim de eadem entitate Patris, v.g. in se immediatè verificatur producit, ac non producit; si autem subiectum contradictoriorum debet esse diuersum atque contradictoriè immediata sit, ac supra ipsum cadat, in ipso immediata, & in se distinctio, ac non mediata, & in tertio esse debet: atqui *Essentia est Filiatio. Pater generat, Essentia non generat*: æquè de eadem ipsa entitate Patris verificatur immediatè, in se, ut tu concedis, atque distinctio in tertio non tollit, quominus immediatè, & in se illa contradictoria subeat entitas Patris: ergo distinctio in tertio non minuit implicantiæ realem formalium contradictoriorum: quod autem in illa negatiua: Paternitas non est Filiatio, extremum negatiuum diuersum sit à Paternitate, non ab Essentia, nil præstat, cum de eadem reali entitate Patris in se verificetur vtrumque.

9. Melius ergo his responderetur ex summa vnitæte, & identitate, & eminentia esse, & Essentia diuinæ, quæ ea omnia fundamentaliter realia contradictoria adunat. Solum hic aduerto, per quæ ex contradictoriis allatis à nostro Quiros, ut Paternitas generat, Essentia non generat: Volitio est principium Spiritus Sancti, secus Intellectio, veras contradictorias simul veras non esse. Nam Paternitas sola præcisè sumpta non generat, magis quam Essentia, cum neutra præcisè sumpta principium, seu potentia generandi absolute sit, cuius solum est generare: licet autem coniuncta cum Essentia principium, &

potentia adequatè, & absolute talis sit, cuique generandi denominatio conueniat: sic autem sumpta Essentia, ut coniuncta identice cum personalitate Patris, æquè etiam compert generare, atque ut coniuncte personalitati Filij generari: quia, ut sic, adequatum principium actiuum, vel passiuum generationis est, cuique ex denominationes conueniant, & appetunt, ut ostendimus controuerf. de Trinit. d. 14. qu. 3. quare in his nequit esse vera, imò neque apparens contradictio. Nam æquè falsificatur esse generantem, vel principium generandi de personali præcisè, atque de Essentia præcisè: æquè autem verificatur de vtrique accepta coniunctim. In eo verò, quod Filius per Intellectum, ac non per Voluntatem dicatur procedere, Spiritus autem contrà, non per Intellectum, sed per Voluntatem, solum denotatur ratio formalis, & titulus, ob quem communia ad eas processiones, & principia notionalia continenda aduocantur; non autem exclusio realis Voluntatis, aut Volitionis à principio, seu processione Filij, aut Intellectus, & Intellectionis diuinæ à principio, & processione Spiritus Sancti. Nam reuera communia omnia ad vtriusque processionem identice concurrunt, licet titulus, ob quem omnia identice concurrunt ad processionem Filij, est intellectui, & intellectionis prædicatum, atque prædicatum volitui, & volitionis sit ratio, & titulus, ob quem communia reliqua realiter identice ad principium, & processionem Spiritus Sancti confluunt: quibus deficientibus, per locum intrinsecum deficerent eiusmodi principia, & processiones: reliquis autem communibus deficientibus materialiter, & identice solum deficerent. Quare negatiue propositiones, non procedit Spiritus per Intellectum, seu Intellectus, & Intellectio non sunt principium, aut Processio Spiritus Sancti, & similes alia in sensu reali prorsus falsæ sunt, secus in sensu formali, atque à nostris præcisionibus dependente: quo plura, ac pleræque nostri Quiros contra distinctionem virtualem argumenta, his contradictoriis realibus innixa euascent.

CERTAMEN III.

Specialius virtualis distinctio inter communia abicitur.

1 Probatur primò à priori ex virtualis distinctionis realis definitione, quæ eius essentiam contineri ipsi aduersarij fatentur. Id enim distinctum virtualiter est: *Quod, cum idem reipsa omnino sit, in ordine tamen ad subeunda verè, & realiter, nec solum per rationem, prædicata aliqua, saltem contradictoria, perinde se habet, ac si realiter distinctum esset.* Vnde distinctio virtualis breuiter definitur potest, *Capacitas prædicatorum, quæ idem omnino reipsa sunt, ad suscipienda realiter contradictoria.* Tum sic in prædicatis necessariis, & communibus Dei, (cuiusmodi Essentia, & Attributa sunt) quæ idem prorsus reipsa sunt, nulla est capacitas ad suscipienda verè, & realiter illa contradictoria: ergo Attributa, & Essentia diuina non distinguuntur realiter virtualiter. Maior est realis virtualis distinctionis definitio ab ipsis aduersariis adhibita. Consequenter est legitima; cum à negatione definitionis ad negationem definiti procedat. Minor est aperta, si ostende aliquid prædicatum, quod verè, & realiter, atque ab intellectu independentè de Essentia, ac non de Scientia, Bonitate &c. Vel contra de harum aliqua, ac non de Essentia verè prædicetur, aut negetur.

2 Secundò Probatur: quia conceptus ad eò perceptus, conceptusque difficilis, ut nisi Fidei mysteriis, eorumque reuelatis veritatibus nunquam possibilis adhuc cogitaretur, in eis, in quibus Fides, eiusque veritates eum admitti non cogunt, nequaquam est in diuinis adhuc admittendus: atqui eiusmodi est conceptus quidem, possibilis cogitaretur, ut ne ab aduersariis quidem, Inarnationis, & liberorum Dei decretorum illos ad eam cogitandam, & adituendam compellerent: ergo vbi nos

Fidei,